

ПОДАЛЬША СОЦІАЛІЗАЦІЯ ВИПУСКНИКІВ ЗВО ІЗ СИРІТСЬКИМ ДИТИНСТВОМ У ПОСТНАВЧАЛЬНИЙ ПЕРІОД

Проведене нами соціальне діагностування сиріт під час навчання у ЗВО показало існування ряд проблем. Так, на другому етапі цього дослідження з метою уточнення й аналізу життєвого шляху випускників ЗВО останніх років проведено якісне частково структуроване інтерв'ю колишніх студентів-сиріт, тобто молоді, яка, за нашими прогнозами, мала б уже вступити в самостійне (доросле) життя. Користуючись архівними справами та контактною інформацією кадрових служб ЗВО, ми встановили соціальні зв'язки з колишніми вихованцями, які закінчили ЗВО у попередні роки.

Відповідно, нами було встановлено особливості подальшої соціалізації випускників ЗВО з числа сиріт у постнавчальний період, які в кожному випадку, як бачимо, мають різний характер. Досвід сімейного виховання, особливо його позитивна складова, створюють гарне підґрунтя для успішної соціалізації. Наступна соціалізація студентів-сиріт, від яких відмовились батьки з моменту народження чи відібрання, ускладнена. Своєрідним критерієм у таких випадках є наявність рідних чи близьких, які виявляють бажання залишити рідну дитину в сімейних формах виховання.

У разі відсутності рідних чи близьких, фактичної неможливості оформлення усиновлення, опіки (піклування) дітей, як видно з відповідей респондентів, їх передавали до ЗВО, притулків, інтернатних закладів, тобто до різних форм інтернатних закладів тощо (вади та недоліки цих закладів розглянуто в розділі 1), відповідно, їм було важче адаптуватись до умов навчання та проживання, робочого місця, нових колективів тощо. Деприваційні показники, про які йшлося раніше, зараз зумовлюють реальні труднощі, за якими видно соціальні наслідки соціалізації колишніх студентів-сиріт у ЗВО та після їх закінчення, тобто в постнавчальний період.

Як виявлено з відповідей опитаних, більш показово на сучасному ринку праці себе ведуть сироти із сімейних форм виховання – опіки (піклування). Негативний соціальний досвід та порушена через це психологічна складова здоров'я призводять до стійких відхилень стану здоров'я, низької пристосованості молоді до реальних умов дорослого життя. У ході спостереження виявлено студентів, у яких встановлено інвалідність (мають вади здоров'я, 2%), що було викликано і генетичними особливостями, і пережитими девіаціями в батьківських сім'ях: алкоголізм батьків, сварки та бійки в сім'ях тощо.

Звичайно, є труднощі й у сімейних формах піклування. Різниця у віці опікунів (піклувальників) та їх підопічних дається взнаки. Усунення піклувальників від контакту із співробітниками ЗВО, як намагається зробити частина сиріт, призводить до проблеми міжособистісного спілкування, соціальної взаємодії основних агентів соціалізації. У нашому випадку такими є: опікуни (піклувальники), співробітники ЗВО, представники науково-педагогічного складу ЗВО, студентського та місцевого самоврядування тощо.

У загальному випадку, аналізуючи подальшу соціалізацію випускників ЗВО з числа сиріт у постнавчальний період, можна дійти висновку, що вони стикаються з великою кількістю проблем, які зумовлюють їх соціальну девіантність та створюють негативні соціальні наслідки при вході в доросле життя. Такими можна вважати: освітні, що зумовлені низьким освітнім рівнем ще з часів навчання в загальноосвітніх закладах; житлово-побутові, через відсутність власного житла, придатного для комфортного проживання, відсутність перспектив отримати житло від держави, перебуваючи на спеціальному обліку; сімейно-побутові, що мають на увазі взаємини з біологічними батьками (які позбавлені батьківських прав) чи іншими близькими родичами, стан здоров'я більшості осіб із сирітським минулим потребує реабілітації в стаціонарних умовах; соціально-психологічні, що ґрунтуються на складності входження в нове соціальне середовище, особистісні риси характеру кожного представника соціальної групи сиріт; соціально-економічні, через відсутність умінь самостійно заробляти гроші, навичок витратити та заощаджувати кошти, практичних навичок складати резюме, готовності до проходження співбесід із роботодавцем; культурно-дозвіллеві, щодо організації власного дозвілля та культурного відпочинку тощо.